

Profesionalni ugled

Ugled koji kršćanin uživa u svome poslu može biti sredstvo koje će brojne osobe privući vjeri. Jedan članak posvetit ćemo ovoj važnosti posla.

23.08.2021.

„Kršćanski poziv, sam po sebi, također je poziv na apostolat” [1].
Kao prve učenike, Krist nas poziva da ga slijedimo i da mu privedemo druge duše: hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi [2].

Uzimajući za primjer ovu Gospodinovu parabolu, sveti Josemaría objašnjava da profesionalni ugled ima važnu ulogu u Božjem planu za one koji su pozvani posvećivati druge svojim poslom: riječ je o važnom sredstvu apostolata, **o mamcu ribara ljudi** [3].

Zbog toga napominje onima koji pristupe obrazovanju Opusa Dei da nastoje ostvariti ugled u svome poslu: **Ti također imaš profesionalni poziv, koji te ,gura naprijed'. —Stoga, taj ,podstrek' je čežnja za ribarenjem ljudi. Ispravi, dakle, nakanu i nastoj postići najveći mogući poslovni ugled radi služenja Bogu i dušama. Gospodin također računa na ,to' [4].**

Ugled i poniznost

Bog je stvorio sve stvari da bi objavio i priopćio svoju slavu [5] i učinivši da, radeći svoj posao sudjelujemo u

njegovoj stvaralačkoj moći, želio je da on odražava u našoj poslovnoj slavi pred drugima. **Neka tako vaše svjetlo sjaji među ljudima, da vide vaša dobra djela i slave vašeg Oca, koji je na nebesima.** [6].

Posvećivanje profesionalnog rada potiče nas da ga, iz ljubavi prema Bogu, obavljamo temeljito i da ta temeljitost poradi ljubavi bude svjetlo koje će Bogu privući one koji nas okružuju.

Ne bismo trebali tražiti svoju slavu, već slavu Božju, kako se moli u psalmu: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* [7]: **ne nama, Gospodine, ne nama, već svom imenu slavu daj.** Koliko li samo prilika imamo da ponavljamo ove riječi! „**Deo omnis gloria**”. —**Sva slava Bogu. (...) Naša bi osobna slava bila bi ovo: uzaludna slava; prisvajanje onoga što pripada**

Bogu; naše „ja” ne smije nigdje biti prisutno. [8]

U brojnim prilikama bit će potrebno ispraviti nakanu. Međutim, ne smijemo biti strašljivi, odustajući od postizanja profesionalnog ugleda, zbog straha od taštine ili bojazni da nećemo biti ponizni, budući da je riječ o kvaliteti koju apostolsko poslanje tipično za laike samo po sebi zahtijeva.

Crkveno Učiteljstvo podsjeća da „ne samo da trebaju slijediti pravila svojstvena svakoj struci, već trebaju nastojati steći istinsku stručnost na svim područjima” [9]. „Vjernici laici trebaju obavljati svoj posao tako da se odlikuje profesionalnom kompetencijom, ljudskim poštenjem, kršćanskim duhom, kao put osobnog posvećivanja”[10].

Isplati se uroniti u ove riječi svetoga Josemarije: **Budući da je posao temelj naše svetosti, trebat ćemo**

steći određeni profesionalni ugled i svatko će na svom mjestu i društvenom položaju biti popraćen dostojanstvom i dobrim imenom koji odgovaraju njegovim zaslugama, zarađenim u poštenoj borbi sa svojim kolegama, sa svojim privatnim ili poslovnim prijateljima.

Naša poniznost ne leži u tome da budemo sramežljivi, plašljivi ili da nam nedostaje hrabrosti na plemenitom području ljudskih nastojanja. S nadnaravnim duhom, sa željom da služimo —u kršćanskom duhu služenja—, trebamo nastojati biti među prvima, u grupi s nama jednakima.

Neki, s nedovoljno laičkim mentalitetom, doživljavaju poniznost kao manjak samopouzdanja, kao neodlučnost koja nas sprječava da djelujemo, kao odricanje od prava —ponekad

od prava na istinu i pravdu—, s ciljem da se ne zamjerimo nikome i da budemo ljubazni prema svima. Zbog toga, bit će onih koji neće razumjeti naše življenje duboke poniznosti —istinske—, štoviše, nazivat će je ponosom. Poprilično se iskrivio kršćanski koncept ove kreposti, možda zbog nastojanja da se u praksi, slijedi forme karakterističnije za samostanski život, koje se ne mogu dobro uklopiti kod kršćana koji, u skladu sa svojim pozivom, trebaju živjeti na raskrižjima svjetova [11].

Iz ljubavi prema Bogu i prema dušama

Profesionalni ugled jednog kršćanina ne temelji se nužno na uspjehu. Istina je da je ljudska slava kao svjetlo koje privlači ljude. Ali, ako kada se približimo proslavljenom ne susretnemo kršćanina, čovjeka ponizna srca i zaljubljenoga u Boga,

već poganina zaljubljena u sebe sama, onda se događa ono što opisuje sljedeća točka u *Putu*: **Izdaleka privlačiš: svijetliš. —Izbliza, odbijaš: nedostaje ti topline.— Koja šteta![12].**

Ugled kojim se možemo poslužiti da privučemo duše Bogu je onaj sačinjen od kršćanskih vrlina koje živimo iz ljubavi: ugled marljive osobe koja je kompetentna u svome poslu, ispravna, radosna, plemenita i vjerna, poštena, ljubazna, iskrena, uslužna...; od vrlina koje se mogu očitovati kako u ljudskom uspjehu tako i u neuspjehu. Riječ o ugledu onoga koji iz dana u dan izgrađuje te vrijednosti iz ljubavi prema Bogu i prema drugima.

Sveti Josemaría napisao je **darad raste iz ljubavi; znak je ljubavi i za svoj cilj ima ljubav** [13]. Ista stvar se može reći i za poslovni ugled: **raste iz ljubavi** jer ona treba biti razlog

koji nas potiče u stjecanju uspjeha, ne taština ni egocentrizam; **znak je ljubavi** jer je kod kršćanina s profesionalnim ugledom posve očigledan duh služenja; **i za svoj cilj ima ljubav** jer poslovni ugled ne smije biti cilj rada, već sredstvo u približavanju duša Bogu, konkretno i svakodnevno.

Profesionalni ugled koji ne daje apostolskog ploda sterilan je poslovni ugled, svjetlo koje ne svijetli. Ugled treba biti ribarov mamac, a može li se reći za nekoga da je ribar ako ne lovi? Nije riječ o biseru koji bismo trebali gledati i čuvati, kao što škrtac čuva i gleda svoje blago, već o tome da ga bez straha stavimo na kocku u služenju Bogu.

Ne treba zanemariti rizike. Može se dogoditi da kršćani privuku osobe svojim profesionalnim uspjehom, ali i da se te osobe povuku kad im se počne govoriti o Bogu i prestanu ih

cijeniti kao prije. Čak, kako je poznato, ima okruženja —klubova, grupa, utjecajnih društava...— koji otvaraju svoja vrata uglednim profesionalcima nudeći pogodnost umrežavanja i međusobne podrške pod uvjetom da se ne očituju o vlastitoj vjeri, implicitno prihvaćajući provođenje života u kojem religija treba biti ograničena na privatnu sferu. Nastoje opravdati ovaj stav kao poštovanje slobode, ali zapravo isključuju postojanje istine po pitanju religije i na ovaj način u takvim okruženjima zajedno umiru istina i sloboda, negirajući povezanost o kojoj nam govori Gospodin: **Tada ćete upoznati istinu i istina će vas osloboditi** [14]. U tim klubovima koje sačinjavaju laici, u kojima je zabranjeno —ovo je riječ koja odražava stvarnost— govoriti o Bogu i, u konačnici, činiti apostolat, ne vidi se kako može biti prisutan kršćanin, prisiljen da svoju vjeru

odloži na ulazu kao što se odlaže šešir.

Rješenje ne može biti u tome da se izoliramo, već da se upustimo u još odvažniji apostolski rad, uz snagu i radost djece Božje koja su dobila ovaj svijet u nasljedstvo da bi ga posjedovala i oblikovala. Rad treba biti temeljen na osobnom apostolatu prijateljstva i povjerenja s ciljem da se stvaraju otvorena i slobodna okruženja —kojima je stran taj indiferentni fanatizam bez potrebe za vjerskim obilježjima—, u kojima će biti moguće razgovarati i surađivati sa svim ljudima dobre volje koji žele izgraditi društvo u skladu s uzvišenim dostojanstvom ljudske osobe. Nije to laka zadaća, ali je neizbježna. Kršćanin treba postizati profesionalni ugled i znati ga upotrijebiti tako da probudi kršćanski duh u društvu.

Na svim poslovima

Tijekom godina života u Nazaretu, **Isus je napredovao u mudrosti, dobi imilosti kod Boga i ljudi [15].** Evandjelje nam također kaže da je bio poznat kao drvodjelja [16]. Trebamo samo povezati ova dva podatka da bismo procijenili kakav je ugled Isus imao u svome poslu.

U svojoj svakodnevnoj djelatnosti stolara, bez činjenja izvanrednih čuda, njegovi sugrađani primijetili su da ne napreduje samo u dobi, već također u mudrosti i milosti. Koliko li samo detalja sadrže ove riječi. U svom ophođenju prema drugima, preuzimanju zadaća i njihovom izvršavanju s profesionalnim umijećem, u pravednosti popraćenoj ljubavlju, u služenju drugima, u urednom i ustrajnom radu, u odmoru i nastojanju da se drugi odmore..., u njegovom spokoju, miru, radosti i u svemu što je činio primjećivalo se nešto privlačno što ih je poticalo da ostvare odnos s njim,

da Mu vjeruju i da slijede njegov primjer: primjer čovjeka koji je im je izgledao tako ljudski i božanski, koji je širio ljubav prema Bogu i prema ljudima, koji je činio da se osjećaju kao da su u isto vrijeme na nebu i na zemlji, potičući ih da budu bolji. Koliko bi drugačiji bio svijet, mislili su mnogi među njima, kada bismo pokušali biti kao Isus u svome poslu. Koliko bi drugačiji bio život u gradu i na selu.

Isusovo napredovanje u dobi, mudrosti i milosti, postupno očitovanje punine božanskog života koja je ispunjavala njegovu ljudsku prirodu još od trenutka Utjelovljenja, zbivalo se u jednom tako uobičajenom poslu kao što je posao stolara. **Pred Bogom nijedno zanimanje nije samo po sebi ni malo ni veliko. Sve dobiva vrijednost po Ljubavi kojom se ostvaruje** [17]. Na kraju krajeva, profesionalni ugled je očitovanje

ljubavi s kojom obavljamo posao. Nije bit u tome da se posvetimo nekoj profesiji *prestižnoj* u ljudskim očima, već da na prestižan način obavljamo svaku profesiju, bila ona istaknuta ili ne.

Istina je da su za ljude neki poslovi istaknutiji od drugih, kao što su oni kojipodrazumijevaju određenu vrstu autoriteta u društvu ili oni koji imaju veći utjecaj na kulturu ili su posebno prisutni u medijima, u sportu, itd. Upravo zbog toga —što uživaju veći ugled i poprilično utječu na društvo —, još je važnije da oni koji ih obavljaju posjeduju ugled koji nije samo *tehnički*, već i moralan: profesionalan kršćanski ugled. Od životne je važnosti da djeca Božja ugledno obavljaju one aktivnosti o kojima u velikoj mjeri ovisi raspoloženje našeg društva.

Uglavnom su intelektualci oni koji ih obavljaju i zbog toga trebamo

nastojati da, u svim intelektualnim aktivnostima, bude poštenih osoba, autentične kršćanske savjesti, koherentnog života, koje će znanstveno oružje koristiti u služanju čovječanstvu i Crkvi [18]. Sveti Josemaría je to posve jasno shvaćao kada piše, objašnjavajući apostolski rad *Opusa Dei*, **da nas je odabrao sam Isus Krist, da usred svijeta —u koji nas je postavio i iz kojeg nas nije htio isključiti— tražeći svetost u vlastitom staležu i —pokazujući, svjedočanstvom života i riječi da je poziv na svetost univerzalan— promičemo među osobama svih društvenih statusa, a posebice među intelektualcima, kršćansko savršenstvo u samoj utrobi građanskog života [19].**

J. López Díaz

[1] II. vatikanski sabor, Dekret *Apostolicam actuositatem*, br. 2.

[2] *Mk* 1, 17.

[3] sveti Josemaría, *Put*, br. 372.

[4] sveti Josemaría, *Brazda*, br. 491.

[5] usp. I. vatikanski sabor, Dogm. konst. *Dei Filius*, kan. 5.

[6] *Mt* 5, 16.

[7] *Ps* 115 (113 b), 1.

[8] sveti Josemaría, *Put*, br. 780.

[9] II. vatikanski sabor, Past. konst. *Gaudium et spes*, br. 43.

[10] sveti Ivan Pavao II., Apost. pob. *Christifideles laici*, 30. XII. 1988., br. 43.

[11] sveti Josemaría, Carta 6. V. 1945., br. 30-31, u E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la*

enseñanza de San Josemaría, II, Rialp, Madrid 2011., str. 394.

[12] sveti Josemaría, *Put*, br. 459.

[13] sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 48.

[14] *Iv* 8, 32.

[15] sveti Josemaría, *Lk* 2, 52.

[16] *Mk* 6, 3.

[17] sveti Josemaría, *Brazda*, br. 487.

[18] sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 636.

[19] sveti Josemaría, Carta 14. II. 1944., br. 1, u

A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I, Rialp, Madrid 1997., str. 304-305.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/profesionalni-ugled-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/profesionalni-ugled-2/)
(27.03.2025.)